

Ο Γερο-Ευδόκιμος της Σκήτης του Αγ. Δημητρίου: Το τελευταίο απειρόκακο παιδί του Όρους - 1

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

.....Γνώρισα αυτόν τον όσιο άνδρα – και κυριολεκτώ όταν λέγω όσιο – τα πρώτα χρόνια της γνωριμίας μας με το Άγιον Όρος. Ίσως είναι ο πρώτος γνήσιος Αγιορείτης που συνάντησα: άκακος, απροσποίητος, ανιδιοτελής, ακομμάτιστος, ευθύς, απλούστατος. Είχε καταγωγή από το Πασαλιμάνι της Προποντίδος. Οι γονείς του λέγονταν Κωνσταντίνος και Αναστασία Μπίτσιου. Γεννήθηκε το 1914. Ήρθε στο Άγιον Όρος δεκατεσσάρων ετών, αφού πια μόνιμα εγκαταστάθηκαν οι δικοί του στην γείτονα κώμη Ουρανούπολη. Αν και όλα τα μοναστικά Τυπικά επιτακτικά απαγορεύουν την διαμονή αγενείων στα μοναστήρια, φαίνεται πως πάντα γίνονταν εξαιρέσεις, ακόμα και σ' αυτό το Άγιον Όρος, που ήταν πάντα άβατο στις γυναίκες. Παραβάσεις γίνονταν κυρίως στα Κελλιά που υπήρχαν συγγενείς.

Στη σκήτη του Βατοπαιδίου, στο κελλί του Αγίου Παντελεήμονα, είχε συγγενείς ο γέροντας Ευδόκιμος. Άκουσε ο μικρός Λευτέρης - αυτό ήταν το βαπτιστικό του όνομα - πως σ' αυτό το Κελλί κάνουν καλούς λουκουμάδες - τσιριχτά όπως τα λένε οι Ανατολίτες. Έφυγε ο μικρός από το χωριό του, την Ουρανούπολη, που τότε ήταν πολύ μακριά από το Όρος, γιατί τα μέσα επικοινωνίας δεν τρέχανε πολύ - η διαδρομή γινότανε συνήθως με τα κουπιά - και βρέθηκε στην Σκήτη, για να φάει λουκουμάδες. Ήταν άραγε τόσο νόστιμοι αυτοί οι λουκουμάδες, που σαγήνευσαν τον μικρό να τον κρατήσουνε για πάντα στο Κελλί των Γεροντάδων, και μάλιστα στην αρχή της εφηβείας, που ο διάβολος μας δείχνει τις βασιλείες του κόσμου;

Πιστεύω πως οι καλοί λουκουμάδες ήταν ένα δόλωμα, ένα σημείο επαφής με την έρημο. Στην πραγματικότητα το είχε μέσα του ο μικρός Λευτέρης να δοθεί στον Χριστό. Δόθηκε στον Χριστό ολοκληρωτικά από τα τρυφερά του χρόνια μέχρι την ώρα που παρέδωσε το σώμα του στην μάννα γη. Προτίμησε την σκληρή ζωή της Σκήτης από την ξέγνοιαστη του χωριού. Εκείνα τα χρόνια απαγορεύονταν τα ζώα, ως μεταφορικά μέσα, στην σκήτη του Αγίου Δημητρίου. Ανεβοκατέβαιναν πεζή στο μοναστήρι με τις προμήθειες - τις κουμπάνιες όπως λέμε στο Όρος - στους ώμους, κάτι που συνήθως ήταν διακονία των νέων μοναχών.

Στην μονή Δοχειαρίου δώδεκα αδελφοί εγκατασταθήκαμε τον Ιούλιο του 1980.

Επιτρέψτε μου να τα πω αληθινά, όπως τα έζησα τα πράγματα. Για τον χώρο αυτόν ήμαστε ακόμη ασχημάτιστοι. Τότε οι αδελφότητες που έρχονταν από έξω είχανε και κάποιο σχήμα. Άλλες ήτανε Ζωικές, άλλες έτσι, άλλες αλλιώς. Εμείς δεν είχαμε σχήμα και ήταν δύσκολο να πλησιάσουμε Γεροντάδες. Από τα βουνά της Ευρυτανίας, με ρίζες βαθιές στο νησί της Πάτμου, προκαλούσαμε την αμηχανία. Τα δυο ζήτα, Ζωικός και Ζηλωτής, δεν κάθονταν καθόλου καλά στον μετρημένο Αγιορείτη. Το πρώτο σχήμα το φοβόταν. Το δεύτερο το απέρριπτε ασυζητητί.

Ο γέρο Ευδόκιμος ήταν πάνω από αυτά. Μας δεχόταν στο Κελλί του πανηγυρικά, μ' όλη του την καρδιά, χωρίς να κομπιάζει διότι ήμαστε από τους νέους, τους ξενόφερτους μοναχούς, τους «ευσεβιστές», που ήρθαμε να διορθώσουμε τα κακώς κείμενα του Όρους. Το ότι ήμαστε από τους νέους, ήτανε και αυτό μια δυσκολία που δεν μπορούσαμε να ξεπεράσουμε εύκολα. Ο Γέροντας, χωρίς να κομπιάζει για τις ασκήσεις του και τα πολλά του χρόνια στον Άθωνα, μας δεχόταν ευπροσήγορα μαζί με τον υποτακτικό του, Γερμανό μοναχό τότε και μετά την μεγαλοσχημία του Ιγνάτιο. Με ιλαρό πρόσωπο, με ειρηνικό ύφος και καλό ήθος, μας υποδεχόταν και μας κατευόδωνε σαν ντροπαλή παιδίσκη, λέγοντας:

- Να δούμε πάλι πότε ο Θεός θα δώσει να ιδωθούμε.

Όχι ότι εκείνος ήταν ο παλιός Αγιορείτης, ο πολύξερος Γέροντας, κι εμείς παιδιά. Πάντα μας δεχόταν ταπεινά, σεβαστικά, αγαπητικά, με αληθινή αγάπη. Τίποτε το προσποιητό δεν υπήρχε σ' αυτόν τον άνθρωπο. Το χαμόγελο ήταν αληθινό, όχι ψεύτικο, εκχύλισμα καρδιάς ευφραϊνομένης. Δεν ήταν αυτός που άλλα έλεγε εμπρός σου και άλλα πίσω σου. Ζήσαμε πολλές καλές στιγμές κοντά του. Πάντα, όταν πηγαίναμε στην καλύβα του, παρέθετε τράπεζα. Πολλές φορές μάλιστα μας περίμενε να συμφάγουμε. Το συνηθισμένο του φαγητό ήταν καλαμάρια του κουτιού με φρέσκο κρεμμύδι και μάραθο.

Καμμιά φορά τον έπαιρνα στο τηλέφωνο, αν και δεν τα έχω καλά μ' αυτήν την συσκευή.

- Τι κάνεις, γέρο Ευδόκιμε;

- Υποχωρώ εγώ, για να κερδίσω τον αδελφό μου.

Αυτό πρέπει να κρατήσουμε στην καρδιά μας: «Υποχωρώ εγώ, για να κερδίσω τον αδελφό μου». Ο γέρο Ευδόκιμος και ο μοναχός Ιγνάτιος δεν ήτανε στην πραγματικότητα Γέροντας και υποτακτικός, γιατί ο δεύτερος προερχόταν από άλλο Κελλί. Όταν απέθαναν οι Γεροντάδες του, κατέφυγε στο Κελλί του γέρο Ευδόκιμου, για να μην είναι μόνος. Άλλες συνήθειες, άλλο ήθος είχε ο γέρο Ευδόκιμος και άλλο ο μοναχός Ιγνάτιος. Η συμβίωση, είτε μέσα στην οικογένεια

είτε μέσα στο μοναστήρι, είναι αληθινό μαρτύριο.

Το πρώτο που πρέπει να ξεπεράσουμε είναι οι ιδιαιτερότητες του εαυτού μας, που στη γλώσσα μας την μοναχική λέγονται ιδιορρυθμίες. Πρέπει να ταπεινωνόμαστε, να τρώμε χώμα κάθε ώρα, για να συμπορευόμαστε ακόμα και με τα θηρία, να ζούμε με τους άλλους ειρηνικά, όποιοι και να' ναι. Αυτό το μαρτύριο και συγχρόνως μυστήριο της συμβίωσης ανθρώπων από διαφόρους τόπους και ποικίλες ανατροφές, το είδα πολλές φορές στη ζωή μου και το έζησα πέρα για πέρα. Ο γέρο Ευδόκιμος δυσκολευόταν με τον Θασίτη μοναχό Ιγνάτιο, όμως συμβίωνε ειρηνικά, επαναλαμβάνοντας τη ρήση: «υποχωρώ εγώ, για να κερδίσω τον αδελφό μου». Και αυτό, όχι αναστενάζοντας, αλλά πάντα έχοντας στο πρόσωπό του συνοδευτικό το γλυκύ του μειδίαμα.

[Συνεχίζεται]

<http://bit.ly/R07q50>